

УДК 378. 371

Колісник-Гуменюк Юлія,

кандидат педагогічних наук, старший викладач відокремленого структурного підрозділу «Львівський навчально-науковий центр професійно-технічної освіти» Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, м. Львів, Україна

СУТНІСТЬ ТА СТРУКТУРА ПРОФЕСІЙНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ВИКЛАДАЧІВ ПРОФЕСІЙНО-ХУДОЖНІХ ДИСЦИПЛІН

Сутність підготовки фахівця полягає у формуванні у нього системи знань і умінь, якостей особистості, необхідних для виконання різних функцій професійної діяльності. Професійна підготовка у ВНЗ здійснюється за різноманітними організаційними формами, моделями, системами і програмами, основна мета яких формування позитивної мотивації навчальної діяльності, мотивації пізнання, що є основою професійного саморозвитку майбутнього фахівця.

Процес професійного розвитку та саморозвитку майбутнього викладача професійно-художніх дисциплін відбувається в умовах навчальної діяльності, регламентується системою вимог з боку викладачів, навчальних програм, специфіки предмета професійної діяльності. В нашій статті ми розглянемо даний процес, який потребує підвищення суб'єктного компоненту особистості майбутнього фахівця у процесі його професійного саморозвитку.

Ключові слова: *фахівець, структура, саморозвиток, митець, викладач, професійно-художні дисципліни.*

Kolisnyk-Humeniuk Yuliya,

PhD, Senior Lecturer of the Separate Structural Unit «Lviv Educational and Scientific Center of Vocational Education» of the M.P. Drahomanov National Pedagogical University, Lviv, Ukraine

THE ESSENCE AND STRUCTURE OF PROFESSIONAL AND PEDAGOGICAL TRAINING OF TEACHERS OF PROFESSIONAL AND ARTISTIC DISCIPLINES

The essence of training a specialist lies in the formation of a system of knowledge and skills, personality traits necessary for the performance of various functions of professional activity. Vocational training in universities is carried out in various organizational forms, models, systems and programs, the main purpose of which is the formation of positive motivation of educational activity, the motivation of cognition, which is the basis of professional self-development of the future specialist.

The process of professional development and self-development of the future teacher of professional and artistic disciplines takes place in the conditions of educational activity, is regulated by the system of requirements on the part of teachers, educational programs, specifics of the subject of professional activity. In our article, we will look at this process, which requires the enhancement of the subjective personality component of the future specialist in the process of his professional self-development.

Key words: *specialist, structure, self-development, artist, teacher, professional and artistic disciplines.*

Серед педагогічних умов професійного саморозвитку важливу роль відіграють: орієнтація процесу навчання на формування спрямованості майбутнього фахівця на самоактуалізацію та самодетермінацію в майбутній професійній діяльності; збагачення змісту навчання системою понять, що

орієнтують майбутніх фахівців на рефлексію, самонавчання, самоорганізацію, саморозвиток у сфері професійно значимих якостей особистості.

В науковій літературі запропоновано різні трактування поняття саморозвитку: воно тлумачиться як розумовий або фізичний розвиток людини, якого вона досягає самостійними заняттями, вправами [9]; як саморух, для якого характерним є перехід на більш високий ступінь організації; тип саморуху, що здійснюється через внутрішні джерела та пов'язаний з необоротними змінами в системі; розвиток під впливом внутрішніх, притаманних йому протиріч, факторів, умов [14, с. 565]; філософська категорія, що виражає зміну об'єкта під впливом внутрішньо властивих йому протиріч, факторів та умов [13, с. 590]; внутрішня необхідна мимовільна зміна системи, що обумовлюється її протиріччями; поступальний рух до самоактуалізації, тобто послідовне задоволення "вищих" потреб на основі вже досягнутих базових, це не поодинокі досягнення, а нескінченний процес [1, с. 207]; певна форма підвищення професіоналізму під час навчання або трудової діяльності в межах спеціальності [4, с. 227]; процес збагачення діяльнісних здібностей та інших особистісних якостей людини в ході різних видів її цілеспрямованої діяльності, основою якого є розпредмечування (присвоєння) соціального досвіду і досягнень культури, втілених у реаліях, які залучаються в процес тої чи іншої діяльності [8, с. 513]; це фундаментальна здатність людини ставати і бути справжнім суб'єктом свого життя, перетворювати власну життєдіяльність на предмет практичної перебудови, здійснювати особистісний вибір на основі пізнання себе [7].

Основні структурні компоненти саморозвитку особистості майбутнього викладача професійно-художніх дисциплін: професійна самосвідомість, прийняття себе як професіонала; постійне самовизначення; саморозвиток професійних здібностей, інтеріальність, самопроекування, побудова власної стратегії професійного зростання, побудова та реалізація свого професійного життя та ін.

На нашу думку, у процесі саморозвитку майбутнього викладача професійно-художніх дисциплін особливо важливим є питання самоорганізації, яке визначається як «діяльність і здібності особистості, пов'язані з умінням організувати себе, які проявляються в цілеспрямованості, активності, усвідомленості мотивації, плануванні своєї діяльності, самостійності, швидкості прийняття рішень і відповідальності за них, критичності оцінки результатів своїх дій, почуття відповідальності» [8, с. 512-513].

І. Кузнецова вважає самоорганізацію майбутнього викладача одним з важливих елементів проектування його саморозвитку. Самоорганізація особистості розуміється як уміння управляти собою, як здатність ставити перед самим собою мету і виконувати дії для досягнення цієї мети, адекватно

оцінюючи власні можливості, враховуючи наслідки та результати, які одержуються в процесі саморозвитку [6, с. 191].

Основними чинниками професійного саморозвитку майбутнього художника-педагога у процесі фахової підготовки можна визнати: усвідомлення студентами необхідності в саморозвитку, як професійному, так і особистісному; використання природних потенціалів для активного включення в професійну педагогічну діяльність; творчу спрямованість діяльності студента через орієнтацію на загальнолюдські цінності; розвиток у майбутнього педагога діалогового рефлексивного мислення; оволодіння механізмами саморефлексії; безперервне розширення інформаційно-культурної бази шляхом оволодіння інноваційними пізнавальними технологіями; діяльнісна самореалізація майбутнього художника-педагога в педагогічній та художній творчості.

Студенти з високим рівнем самоорганізації здатні до самоконтролю, чіткого планування і регулювання своїх дій, а також виявляти волюві зусилля у складних ситуаціях, що виникають на шляху до поставленої мети.

Якісна професійна підготовка передбачає формування особистості майбутнього викладача професійно-художніх дисциплін, здатного до вироблення стратегій професійного розвитку та саморозвитку. Педагогічний досвід як складова і результат професійної підготовки майбутніх фахівців в університеті будується на основі педагогічної системи дій та взаємодії студента і викладача. Успіх підготовки майбутніх фахівців й вирішення професійно-педагогічних завдань залежить від того, як виконує свої функції викладацький колектив і як творчо поставлені заняття з професійно-художніх дисциплін: живопису, композиції, рисунка. Тому провідна роль у керуванні навчальним процесом у ВНЗ належить викладачеві, який є провідною фігурою всієї системи, основним суб'єктом навчально-виховного процесу. Викладач повинен мати високий рівень художньо-педагогічних знань і вмінь, уміти керувати процесом навчання майбутніх фахівців. Під час проведення занять з рисунку, живопису, композиції протягом усього періоду навчання студента у ВНЗ викладач повинен пам'ятати, що його мета підготувати викладача-художника з високими психолого-педагогічними й методичними знаннями за фахом.

Серед провідних фахових дисциплін професійної підготовки майбутнього викладача професійно-художніх дисциплін, які мають невичерпний потенціал для саморозвитку студентів, слід виокремити живопис, рисунок, композицію, декоративно-прикладне мистецтво, художнє конструювання та інші. Виконання програмних завдань і завдань самостійного характеру вимагає їхнього включення до продуктивної навчально-творчої й художньої діяльності, що стимулює творчий пошук, мотивацію до самовдосконалення, саморозвитку.

Зміст означених фахових дисциплін (рисунок, живопис, композиція) мають невичерпний потенціал для розвитку творчих здібностей студентів, спрямований

на підвищення рівня художньо-естетичної культури, оволодіння образотворчою грамотою та основами художнього відображення дійсності, засобами створення виразної композиції, засвоєння теоретичних знань і практичних умінь роботи з різними художніми матеріалами, розширення можливостей для їхньої творчої самореалізації та підготовку до самостійної художньо-педагогічної діяльності.

Для формування творчого відношення студентів до освоєння фахових дисциплін потрібно: передбачити нетрадиційні методи і прийоми процесу навчання; формувати творче ставлення до навчання; розвивати здібності безпосередньо у професійно-творчій діяльності у процесі художньо-педагогічної підготовки в умовах ВНЗ; заохочувати особистісний прояв до самостійного накопичення досвіду; формувати потреби в продуктивній навчальній та професійній діяльності.

Для ефективної організації професійно-творчої діяльності студентів у процесі їхньої художньо-педагогічної підготовки потрібно застосовувати комплексний підхід, який передбачає здійснення управління педагогічним процесом у два етапи: на першому навчально-операційному етапі підготовки бакалаврів увага має приділятися формуванню практичних навичок професійно-творчої діяльності студентів, що є суттєвим для будь-якої художньої діяльності особистості; на другому, професійно-синтезуючому етапі навчання - учіння зусилля всіх учасників цього процесу мають спрямовуватись на формування цілісної системи професійно-творчого мислення студентів на основі поглибленої художньо-педагогічної підготовки та чіткої орієнтації на майбутню професійну діяльність за вибраною кваліфікацією магістра. Основними напрямками підготовки до професійно-педагогічної діяльності мають бути психолого-педагогічний, фахово-методичний, культурологічний, культуротворчий, художньо-творчий спеціальний, науково-дослідна робота, виробнича практика.

Сутністю художньо-педагогічної освіти є гармонійний розвиток особистості майбутнього викладача, який повинен володіти ґрунтовними знаннями у сфері художнього мистецтва, педагогічної науки, психології, методики викладання професійно-художніх дисциплін. Лише за таких умов він зможе реалізувати свій потенціал у професійній і творчій діяльності, досягнути вершин саморозвитку і самовдосконалення.

Питання професійного становлення майбутнього викладача мистецьких дисциплін розглядали: Т. Батієвська, І. Бех, В. Бутенко, І. Зязюн, О. Каленюк, О. Кайдановська, С. Коновець, О. Олексюк, В. Орлов, О. Отич, Г. Падалко, В. Радкевич, О. Рудницька, Г. Сотська, С. Соломаха та інші. Формуванню готовності майбутнього фахівця до практичної діяльності присвячено наукові розвідки Р. Гуревича, Є. Лузік, В. Острейковського, О. Пехоти, Н. Побірченко, М. Сергеева, А. Сисоєвої, Л. Сущенко. Різним аспектам професійної підготовки в галузі мистецької педагогіки присвячували дослідження: О. Банів,

Г. Білозерська, Т. Благова, В. Бондар, О. Власик, І. Гринчук, Н. Гунько, М. Левченко, В. Михайлюк, І. Мужикова, О. Мікулінська, Г. Ніколаї, О. Прудникова, О. Ростовський, та ін.

Професійно-педагогічна підготовка майбутніх фахівців у вищих навчальних закладах базується на ключових постулатах законів України «Про освіту» (1996), «Про професійно-технічну освіту» (1998), «Про вищу освіту» (2014), Національній доктрині розвитку освіти (2002), Концепції організації підготовки магістрів (2010), Положеннях «Про затвердження Національної рамки кваліфікацій» та інших нормативних документах.

Слід зазначити, що до моменту вступу у ВНЗ в абітурієнта вже сформований певний запас знань, склалися ціннісні орієнтації, які не завжди бувають реалізовані в процесі навчання. На наш погляд, вищий навчальний заклад повинен допомогти студенту практично засвоїти здобуті знання під час професійно-практичної та професійно-педагогічної підготовки.

Професійно-педагогічна підготовка викладачів, набуває ознак моделі функціональної та професійної майстерності. Процес підготовки усе більшою мірою вважається не ремеслом, а мистецтвом, що характеризується креативністю та рефлексією над освітньою практикою. Для студентів важливим є пізнання й випробовування себе в ролі викладача, визначення власних професійних інтересів, переконаність у психологічній готовності до фахової діяльності. Майбутній викладач повинен бути добре підготовленим до професії, а не вчитися на власних помилках коштом студентів.

Педагогічне тлумачення поняття «підготовка» у словнику трактується як «діяльність, спрямована на навчання, надання необхідних знань» [10, с. 202]. Професійно-педагогічна підготовка являє собою сукупність соціальних знань, умінь та навичок, якостей, трудового досвіду і норм поведінки, які забезпечують успішність роботи з певної професії. Професійну підготовку часто ототожнюють з професійною освітою, яка містить поглиблене ознайомлення з науковими основами й технологією обраного виду праці; прищеплення спеціальних практичних навичок і вмінь; формування психологічних і моральних якостей особистості, важливих для роботи в певній сфері людської діяльності.

Самий термін «професійної підготовки» визначається по-різному. Підготовка характеризується як система компонентів, сукупність яких забезпечує формування «особистості студента відповідно до поставленої мети» [12]. Як єдність змісту, структури, цілей навчання та виховання студентів, способів реалізації набутих знань, умінь і навичок у роботі [2, с. 13].

Польський педевтолог Х. Квятковська зазначає, що накопичення знань не гарантує пропорційного збагачення діяльнісних можливостей студента (в екстремальних випадках це явище виявляє себе як поява «навченої беспорядності»). Натомість накопичення практичного досвіду завжди

супроводжується накопиченням знань. В ідеальному випадку пізнання й діяльність повинні організовуватися так, щоб збагачення обох було взаємовідповідним і не виникало небезпечних переваг теоретичного (пізнавального) і практичного аспектів у підготовці майбутнього викладача. Як зауважує автор, у реальних умовах педагогічний фах відзначається необхідністю постійного зіставлення багатовимірності й багатоаспектності (особливо у сфері етики і моралі) кожного навчально-виховного випадку з малою кількістю цілей впливу на студента. Професійно-педагогічна підготовка взагалі, а педагогічна практика зокрема, мають організовуватися так, щоб забезпечувалося збагачення не лише операційно-практичного аспекту, не лише знань і практичних навичок, але й накопичення досвіду, формування комплексу етично-моральних професійних компетентностей [15, с. 237–240].

Більшість вчених традиційно розглядає поняття професійної підготовки в системі загально-педагогічної підготовки, сконцентрованої навколо знань: єдність теоретичної і практичної готовності до педагогічної діяльності, що забезпечує взаємозв'язок методологічної, спеціальної, загальнопедагогічної, психологічної, професійно-етичної, дидактичної й методичної підготовки викладачів; оволодіння більшим обсягом суспільно-політичних і наукових знань з навчальної дисципліни й суміжних галузей науки, володіння високим рівнем загальної культури; засвоєння системи професійних знань, вмінь, навичок, формування соціально-значимих і професійно важливих якостей; система, що характеризується взаємоузгодженням її компонентів: теоретичної й практичної підготовки із суспільних наук, педагогічних, психологічних, спеціальних дисциплін та методики викладання; результат засвоєння системи професійних знань, усвідомлення особистісного змісту цих знань, формування основних загально-педагогічних вмінь (аналітико-діагностичних, прогностичних, конструктивно-організаторських, комунікативних, рефлексивних), розвитку найважливіших професійно-особистісних якостей (емпатії, емоційної стійкості), становлення на цій основі особистості педагога як професіонала.

С. Коновець, характеризуючи професійну художньо-педагогічну підготовку викладача художнього мистецтва, наголошує на її творчому спрямуванні, що забезпечується переорієнтацією пізнавально-інформаційного спрямування такої підготовки на розвивально-творче. Вихідними положенням змісту цієї підготовки науковець вважає: становлення «Я-концепції» або усвідомлення своєї суб'єктивності, життєвого самовизначення, розуміння «власного світу», його минулого, нинішнього і майбутнього; використання емоційних, інтелектуальних і творчих можливостей особистості викладача; формування естетичних потреб, оцінок, смаків, що необхідно як митцю-професіоналу, так і педагогу художнього фаху; розвиток уяви й удосконалення художньої та педагогічної майстерності шляхом експериментування з новими ідеями, напрямками, технологіями,

матеріалами; розширення світоглядно-культурологічного світогляду за допомогою освоєння різних видів мистецтв, що можуть інтегруватися з образотворчим мистецтвом у навчально-виховному процесі вищого навчального закладу.

Визначаючи структуру підготовки викладача художнього мистецтва, С. Коновець виокремлює такі її складові: особистісний і професійний (загальнокультурний і творчий) розвиток; опанування психолого-педагогічними і художньо-фаховими знаннями та уміннями; набуття професійної майстерності [5, с. 16]

За Т. Стрітьєвич, з позиції системного підходу підготовку викладача художнього мистецтва необхідно розглядати як цілісну систему формування загально-педагогічних і спеціальних знань, умінь, навичок студентів, їхньої здатності до художньо-педагогічної діяльності. Ця система проявляється в різних видах діяльності, де є тісний взаємозв'язок загально-педагогічних і спеціальних знань; у змісті навчального матеріалу, де у взаємозв'язку представлені психолого-педагогічні, методичні та спеціальні знання, уміння, навички; методичній оснащеності; практичній підготовці викладача, здатного використовувати набуті знання та вміння не лише на заняттях, але й у різних видах позааудиторної роботи [11].

Як зазначав І. Зязюн, «професія педагога, ймовірно, найбільш залежна від психології, оскільки педагогічна діяльність педагога, а особливо його педагогічна дія, спрямовані на людину, на її розвиток. І при цьому саме педагог у своїй педагогічній дії зустрічається з «живою психікою суб'єкта» [3].

Сьогодні зміст психолого-педагогічної підготовки майбутніх викладачів професійно-художніх дисциплін повинен мати інтегрований характер, основою якого має бути психопедагогіка. Психолого-педагогічний напрям підготовки включає два підструктурні компоненти: педагогічну та психологічну підготовку. Педагогічний компонент підготовки полягає: у засвоєнні студентами знань з основ педагогіки як науки, що вивчає сутність, закономірності, принципи, методи і форми організації педагогічного процесу як засобу розвитку особистості та відтворення людської культури при змінах поколінь.

Психологічний компонент професійної підготовки розглядається як: усвідомлення та засвоєння особливостей психології викладача як організатора та керівника навчально-виховного процесу у навчальному закладі (структура педагогічних здібностей, характеристика основних функцій і педагогічних умінь, стилі педагогічної діяльності тощо); розуміння психологічних особливостей творчого процесу (загальна природа, стадії тощо); розуміння педагогічних умов, що сприятимуть підвищенню ефективності організації художньо-творчої діяльності студентів; усвідомлення психологічних механізмів

художньої творчості та впливу художньо-творчої діяльності на становлення особистості.

Базовими складниками змісту професійної підготовки визначають психолого-педагогічну підготовку, єдність теоретичної і практичної підготовки, педагогічну взаємодію професорсько-викладацького складу зі студентами. Таким чином, поняття «професійна підготовка» майбутніх викладачів це процес і результат, що відображає соціальні, світоглядні, методологічні, юридичні, фінансово-економічні, дидактичні аспекти. Це єдність мети, змісту, організації, контролю, оцінювання. Це спільність особистісного й фахового розвитку.

Згідно законодавчої бази та сучасних соціально-економічних і суспільно-політичних умов, які склалися в Україні, необхідними є кардинальні перетворення у підходах до професійно-педагогічної підготовки майбутніх викладачів професійно-художніх фахівців. Змістова складова професійно-педагогічної підготовки окрім традиційних базових дисциплін (педагогіки, історії педагогіки, загальної, педагогічної і вікової психології, порівняльної педагогіки, педагогічної майстерності, соціальної психології) має охоплювати й низку інших курсів, які якомога ширше відображають актуальні виклики суспільства.

Проблема професійно-педагогічної підготовки художника-педагога полягає в тому, що вона здійснюється через оволодіння студентами змістом окремих навчальних предметів, відображення якого у свідомості останніх має, дискретний характер. Сьогоднішній художник-педагог оволодіває близько 20 професійно-орієнтованими психолого-педагогічними дисциплінами, що призводить до роздрібненості отриманих знань та предметної тавтології. Окрім того, практичні навички студентів, часткові, не відтворюють функції цілісної професійної діяльності, в основі якої знаходяться процеси цілепокладання і цілездійснення. Відсутність у підготовці майбутнього художника-педагога логічних і практичних взаємозв'язків між здобутими вміннями не дозволяє ефективно користуватися ними в професійній діяльності.

Література:

1. *Большой толковый психологический словарь: Т.2. / Пер. с англ. Робер Артур. ООО «Издательство АСТ», 2001. 560с.*
2. *Голобородько Є.П. Окремі сучасні складові професіоналізму викладача вищої школи // Професіоналізм викладача вищої школи: Освітні технології (до 90-річчя заснування Миколаївського державного університету): Матеріали міжнарод. наук.- практ. конференції. Миколаїв, 2004. С. 38-43.*
3. *Зязюн І.А. Педагогічна психологія чи психологічна педагогіка // Етика естетика педагогічної дії: зб. наук. пр./ Ін-т пед. освіти дорослих НАПН України. – Київ-Полтава, 2012. Вип.3. С.20–37.*
4. *Зязюн Л.І. Саморозвиток особистості в освітній системі Франції: Монографія. Київ; Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2006. 388с.*
5. *Коновець С.В. Підготовка вчителя образотворчого мистецтва: метод. посіб. для студ. пед. навч. закл. / Світлана Володимирівна Коновець. Рівне : Агенція Місо, 2002. 75 с.*

6. Кузнецова І.О. *Проектування саморозвитку майбутнього вчителя- філолога Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти: зб.наук.праць / за ред. Л.Л. Товажнянського, О.Г. Романовського. Вип. 19(23). Харків: НТУ "ХПІ", 2008. 220с.*
7. Маралов В. Г. *Основы самопознания и саморазвития. М.: Академия, 2002. 256 с.*
8. *Педагогика : большая современная энциклопедия / [сост. Е. С. Рапацевич]. Минск: Современное слово, 2005. 720 с.*
9. *Словник української мови: в 11-ти т. / ред. Назарової І.С., Петровської О.П. та ін. Т.9. К.: Наукова думка, 1978. 916с.*
10. *Соціолого-педагогічний словник/ За ред. В.В. Радула. К.: "ЕксОб", 2004. 304 с.*
11. *Стрітьєвич Т.М. Формування здатності до професійного саморозвитку майбутніх учителів образотворчого мистецтва: автореф. дис.. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: 13.00.04 теорія та методика професійної освіти / Тетяна Миколаївна Стрітьєвич; Черкас. нац. ун-т ім. Богдана Хмельницького. Черкаси, 2009. 20 с.*
12. *Трутнев А.Ю. Педагогические условия применения компьютерных технологий в процессе обучения студентов университета иностранному языку: дис. канд. пед. наук/ А.Ю. Трутнев. Магнитогорск, 2001. 194 с.*
13. *Философский энциклопедический словарь / Гл. Ред.: Л.Ф. Ильичев, П.Н. Федосеев, С.М. Ковалев, В.Г. Панов. М.: Сов. энциклопедия, 1983. 840с.*
14. *Философский энциклопедический словарь / Редкол.: С.С. Аверинцев, Э.А. Араб-Оглы, Л.Ф. Ильичев и др. 2-е изд. М.: Сов.энциклоп.,1989. 815с.*
15. *Kwiatkowska H. Nowa orientacja w kształceniu nauczycieli. Warszawa, PWN, 1988. 358 s.*

УДК 808.5. [81'35

*Кон Елена, канд. філол.н., доцент
Южноукраинский национальный педагогический университет
имени К. Д. Ушинского, Одесса, Украина*

РЕАЛИЗАЦИЯ ИСТОРИЧЕСКОГО ПРИНЦИПА ОБУЧЕНИЯ ОРФОГРАФИИ МЛАДШИХ ШКОЛЬНИКОВ

***Аннотация.** В статье рассматривается проблема пропедевтического знакомства младших школьников с элементами этимологического анализа, который позволяет показать, что каждое слово в языке имеет свою историю, что причины современной орфографии слова могут быть связаны с его исходным значением. Этимологический анализ позволяет обнаружить проверочные слова для словарных слов и облегчить запоминание их написания.*

***Ключевые слова:** орфография, исторический принцип, этимологический анализ, историческая справка, словарные слова.*

***Kohn Helena, PhD (Philological Sciences), Assoc.Prof.
K.D. Ushynsky South Ukrainian National Pedagogical University, Odesa, Ukraine***

IMPLEMENTATION OF THE HISTORICAL PRINCIPLE OF SPELLING TRAINING IN PRIMARY SCHOOL

***Abstract.** The article considers the problem of propaedeutic acquaintance of the primary school students with the elements of etymological analysis which allows to show what every word in the language has its own history, what the reasons of modern orthography can be related with its original meaning. Etymological analysis allows to detect testing words for vocabulary and to make remembering easier.*

***Key words.** Orthography, historical principle, etymological analysis, historical reference, vocabulary words.*